

Никола Никитовъ

Най-човѣшкото

Почтената дреха

Стариятъ мждрецъ седѣше предъ жилището си — една голѣма бѣчва — и се грѣеше на топлото слънце. Той бѣше честитъ — праздната бѣчва и дебелата окърпена власеница на гърба му бѣха достатъчни за него. Защото той бѣше богатъ съ човѣшка мждростъ и душевна чистота.

Въ това време двама младежи се спрѣха гърбомъ предъ него и се заприказваха. Мждрецътъ остана въ сѣнка — затулиха му слънцето.

— Отдрѣпнете се малко настрана. Не ми отнимайте това, което не можете да ми дадете — кротко имъ се помоли мждрецътъ.

— Какво искашъ, старче? — обърнаха се младежитъ.

— Пустнете слънцето, то ме топли.

— Ей, старче, друго не искашъ ли? Ти нѣмашъ нищо. Голъ си. За какво ти е само слънцето? Я вижъ долу голѣмия градъ. Тамъ хората живѣятъ въ блѣскави палати. Облѣчени сж въ коприна и злато. А каква трапеза съ чудни гостби иматъ! Искашъ ли да дойдешъ съ насъ? Ние сме богати. И ти като насъ ще живѣешъ.

— Добри ви сж сърдцата, момчета. Но азъ искамъ само слънцето да пустнете при мене.

Младежитъ се отстраниха и слънцето пакъ заигра весело по благото лице на мждреца и се